

Arrest

nr. 121 931 van 31 maart 2014
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XX, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoeker en zijn advocaat E. BARBIEUX loco advocaat J. HARDY en de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX loco advocaat J. HARDY die verschijnt voor de tweede en de derde verzoeker, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, M.M., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Tsalengikha (regio Samegrelo). U bent officieel gehuwd en heeft twee kinderen.

U verklaart dat u Georgië verlaten heeft vanwege problemen met uw familie en schoonfamilie.

Zij zijn met name gekant tegen uw relatie met uw vrouw N.T. (O.V.7.628.956). Uw echtgenote is van Abchazische origine. Zij is bovendien moslima.

U daarentegen bent van Georgische origine en christen. U leerde uw vrouw in 2008 kennen. Uw familie was reeds in 2008 op de hoogte van jullie relatie en keurde deze af. Omdat u niet volgens de tradities

kon huwen nam u uw vrouw in maart 2010 mee naar uw ouderlijk huis, waar u zelf nog woonde. U dacht dat uw ouders zich uiteindelijk met de situatie zouden verzoenen en dat jullie bij hen konden wonen. Jullie verbleven uiteindelijk tot mei 2010 bij uw ouders.

Gedurende dit verblijf oefende uw familie druk uit op uw vrouw om zich tot het christendom te bekeren. Uw vrouw wenste dit niet te doen en werd vervolgens door uw familie beledigd en geslagen.

De buren en andere dorpelingen verbraken daarnaast het contact met uw familie uit onvrede met uw relatie met een moslima.

Vanwege deze situatie besloten jullie bij uw schoonfamilie in Sukhumi in te trekken. Jullie verbleven er van mei 2010 tot juli 2010.

Daar voltrok zich echter een soortgelijk verhaal.

Uw schoonfamilie begon u na verloop van tijd onder druk te zetten om u te bekeren tot de islam, hetgeen u weigerde.

Uiteindelijk werd u door leden van uw schoonfamilie aangevallen en zwaar geslagen. U werd hierna, met de hulp van een vriendin van uw vrouw, overgebracht naar een ziekenhuis in Zugdidi. Daar werd u behandeld voor de opgelopen verwondingen (knieletsel en hersenschudding).

Na uw ontslag uit het ziekenhuis besloten uw vrouw en u naar Tbilisi te verhuizen. Daar konden jullie in eerste instantie verblijven bij een vriend van u. Jullie verbleven er van september 2010 tot augustus 2012.

In deze periode liet u jullie huwelijk officieel registreren.

In de zomer van 2012 kwamen uw twee broers langs de woning van uw vriend. U was op dat moment niet aanwezig. Zij beledigden uw vrouw en gingen nadat uw vriend hen gekalmeerd had weer weg.

Na dit bezoek verlieten jullie de woning van uw vriend en huurden jullie een appartement in Tbilisi. Nadat jullie reeds verhuisd waren kwam een broer van vrouw, vergezeld door een onbekende, naar de woning van uw vriend om zich over jullie te informeren.

Vóór jullie verhuis had de vriendin van uw vrouw, die nog in Abchazië woont, er reeds voor gewaarschuwd dat uw schoonfamilie naar Georgië zou komen om jullie er op te zoeken.

Enige tijd later kwam uw oudste broer langs jullie nieuwe appartement in Tbilisi. U was wederom afwezig. Uw broer beledigde uw vrouw en eiste een scheiding.

Even later kwam u thuis. U diende hem van wederwoord. Hij vertelde u hierop dat uw familie alles zou doen om een scheiding te bekomen. Dan vertrok hij.

Omwille van deze problemen besloten jullie Georgië te verlaten.

Op 04/12/2012 namen jullie vanuit Tbilisi een vlucht naar Kiev. Daar verbleven jullie tot 14/12/2012. Jullie werden verder door smokkelaars naar België gebracht. Jullie paspoorten werden hierbij in beslag genomen.

Op 15/12/2012 kwamen jullie aan in België.

Op 17/12/2012 vroegen jullie asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er meerdere vaststellingen werden gemaakt die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.

De belangrijkste hiervan zijn de verscheidene tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in verband met de problemen die u en uw vrouw hebben gekend tijdens jullie verblijf in Tbilisi. Zijnde gedurende de laatste twee jaar voor jullie vertrek naar België.

U verklaarde dat u in deze periode werd opgezocht door uw familie en schoonfamilie met de bedoeling uw relatie met uw vrouw stop te zetten.

Welnu, er werd vastgesteld dat uw verklaringen over deze feiten op meerdere punten tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw echtgenote.

Zo beweerde u dat uw twee broers in de zomer van 2012 langs de woning van uw vriend waren gekomen waar jullie destijds verbleven. U verklaarde dat uw vrouw en uw vriend op dat ogenblik aanwezig waren. U was toen niet thuis. U beweerde dat zij uw vrouw hadden beledigd en dat zij haar hadden verteld dat jullie moesten scheiden. Uiteindelijk zou uw vriend erin geslaagd zijn uw broers te kalmeren waarop zij vertrokken.

Tot zover uw verklaring (CGVS II p.7).

Nadien werd echter vastgesteld dat uw echtgenote een andere uiteenzetting gaf van deze feiten.

Zo beweerde zij dat één broer van u, vergezeld door andere personen, naar de woning van uw vriend was gekomen. Uw echtgenote verklaarde dat jullie toen reeds waren verhuisd naar het huurappartement.

Zij verklaarde aldus dat jullie er niet waren op het moment van het bezoek (CGVS N.T. p.6).

Deze verklaring botst met uw voorafgaande verklaring.

Uw vrouw werd er aldus op gewezen dat volgens uw verklaring jullie op dat ogenblik nog niet verhuisd waren en zij tijdens het bezoek aanwezig was.

Zij ontkende dit. Zij herhaalde eerst dat jullie niet aanwezig waren.

Daaropvolgend suggereerde zij, dat zij misschien toch aanwezig was maar dat zij de bezoekers niet gezien had, omdat zij misschien het huis niet waren binnengekomen.

Deze suggestie is strijdig met haar eerdere bewering dat jullie op dat ogenblik reeds verhuisd waren.

Daarenboven verklaarde u dat uw vrouw door uw broers werd beledigd terwijl zij nog steeds aangaf de bezoekers niet te hebben gezien.

Verder wordt vastgesteld dat jullie wisselende verklaringen gaven over wie dit bezoek had afgelegd.

U zelf beweerde dat het uw twee broers waren geweest die op bezoek waren gekomen.

Uw vrouw sprak echter slechts van één broer, die zou vergezeld zijn van onbekende personen. Van deze laatsten wist zij daarbij niet of hier familieleden van u tussen waren. Zij verklaarde dit niet aan u gevraagd te hebben.

Al deze vaststellingen samen doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van dit feit.

Ook wat het tweede bezoek betreft van uw familieleden, ditmaal aan jullie huurappartement, lopen jullie verklaringen uiteen over wie dit bezoek juist bracht.

Zo vermeldde u, op de vraag wie er toen kwam, enkel uw oudste broer. In uw verklaringen van hetgeen er tijdens dit bezoek gebeurde vermeldde u ook alleen uw broer (CGVS II p.8).

Uw vrouw verklaarde dan weer dat uw oudste broer was langsgekomen samen met iemand anders. Zij verklaarde niet te weten wie deze persoon was.

Over de feiten beweerde zij dat uw broer haar had beledigd en dat zij niet weet wat er met haar gebeurd was als de andere persoon niet aanwezig was geweest en uw broer had gestopt (CGVS N.T. p.5-6).

Uw vrouw werd er aldus op gewezen dat u slechts over één bezoeker had gesproken met name uw broer. Zij herhaalde hierop haar verklaring dat het om twee bezoekers ging, en beweerde dat u het zich misschien niet meer herinnert.

Gezien het belang van de aanwezigheid van deze persoon, die uw vrouw tegen uw broer beschermde, is het echter onaannemelijk dat u dit zou vergeten zijn of niet zou hebben vermeld bij de uiteenzetting van de feiten.

Naast deze uiteenlopende verklaring werd vastgesteld dat uw echtgenote niet in staat bleek te zijn de naam van uw oudste broer te geven. Zij noemde de namen M. en Ma..

Zij verklaarde dat uw broers zo heten maar wist wie bij welke naam hoort (CGVS N.T. p.5-6).

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder beweerde u dat ook de familie van uw vrouw naar Tbilisi was gekomen op zoek naar u.

U beweerde dat haar broer, vergezeld door een onbekende, naar de woning van uw vriend was gekomen.

U verklaarde dat jullie op dat ogenblik reeds verhuisd waren (CGVS II p.9-10).

Uw vrouw van haar kant bleek van deze feiten echter geen weet te hebben.

Zij verklaarde dat jullie geen problemen hebben gekend met haar familie tijdens jullie verblijf in Tbilisi.

Zij gaf enkel aan van haar vriendin gehoord te hebben dat haar familie van plan was om zich in Georgië te vestigen. Zij ontkende dat haar familie langs haar woning was gekomen.

Zij werd aldus op uw verklaringen gewezen.

Zij ontkende deze opnieuw en verklaarde dat enkel uw familie was langsgekomen (CGVS N.T. p.6).

Hierbij wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vrouw van dit feit op de hoogte was.

Zo beweerde u op de vraag naar de identiteit van de metgezel van uw broer, dat u ervan uitgaat dat uw vrouw niet weet wie deze tweede persoon was.

U gaf hierbij niet aan dat uw vrouw helemaal niet van de feiten op de hoogte is.

Op de vraag of uw vriend deze persoon aan uw vrouw beschreven had antwoordde u eerst ontkennend.

Daarna beweerde u echter dat uw vriend aan uw vrouw had gezegd dat twee personen waren langs geweest: zijnde haar broer en één persoon die langer was. U verklaarde hierbij dat u weliswaar niet over de details had gesproken met uw vrouw aangezien zij zwanger was (CGVS II p.9).

De vastgestelde tegenstrijdigheden wijzen op de bedrieglijkheid van uw relaas.

Er dient hier aan toegevoegd te worden dat uw echtgenote bij het invullen van de voorafgaandelijke vragenlijst jullie verblijf bij uw ouders en schoonouders en de problemen die dit veroorzaakte in 2008, in plaats van 2010, dateerde.

Zowel u als uw echtgenote wezen bij aanvang van jullie gehoor op het Commissariaat-generaal op deze fout.

Uw vrouw verklaarde dat zij op dat ogenblik zwanger was, zich niet goed voelde, last had van de zenuwen en vandaar een vergissing maakte (CGVS N.T. p.2).

Deze bewering volstaat echter niet.

Zo wordt vastgesteld het niet louter om een vergissing in jaartal gaat.

Uw vrouw vermeldde immers ook dat na deze problemen in 2008 jullie naar Tbilisi waren verhuisd en jullie daar gedurende de laatste vier jaar verbleven hebben. Deze laatste situering sluit aan op haar beweringen dat de feiten zich in 2008 hebben voorgedaan.

Er kan daarbij gesteld worden dat een dergelijke situering een reflectie over de duur van jullie verblijf veronderstelt. Zij werd met deze verblijfsduur bovendien nogmaals geconfronteerd toen haar hierop volgend de vraag werd gesteld welke feiten zich gedurende de laatste vier jaar hebben voorgedaan. Ook deze laatste vaststelling doet afbreuk aan uw relaas.

Ter staving van uw vluchtmotief legde u een brief van de burens voor waarin zij attesteren dat u niet langer in Tsalengikha woont vanwege het conflict met uw familie.

Nu, wat dit document betreft moet vooraleerst gesteld worden dat zij persoonlijke verklaringen bevat waarvan de herkomst en objectiviteit niet kan worden gegarandeerd.

Wat de herkomst ervan betreft, verklaarde u dat u een vriend had gecontacteerd met het verzoek om deze getuigenissen te bekomen. Dit om uw asielaanvraag te ondersteunen. U raadde hem hiervoor aan contact op te nemen met de districtsverantwoordelijke.

U verklaarde dat de districtsverantwoordelijke op zijn beurt langs uw voormalige burens was gegaan en de verklaringen had afgenomen (CGVS I p.5-7).

Deze gang van zaken dient echter geplaatst te worden tegen de achtergrond waarin u vertrokken bent. Zo verklaarde u dat uw burens afkerig waren van het feit dat u met een moslima was gehuwd. Tot hen rekent u eveneens de districtsverantwoordelijke. U verklaarde bovendien dat dorpelingen het contact met uw familie verbroken uit onvrede met uw relatie.

Gegeven deze situatie is het dan ook opmerkelijk en onwaarschijnlijk te noemen dat u zich tot diezelfde mensen zou hebben gericht voor hulp én dat zij daarna tevens voor het bewijsmateriaal zouden hebben gezorgd ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

U werd hierop gewezen, maar gaf hier geen verduidelijking in; u herhaalde slechts de feiten (CGVS I p.6-7).

Aldus is de herkomst van dit document niet aannemelijk gemaakt.

U bracht daarnaast een verklaring van uw huisbaas (van het appartement in Tbilisi) en uw kennis D. (waarbij uw dochter verblijft) aan waarin eveneens kort wordt gerefereerd naar het familieconflict dat u had.

Wat deze documenten betreft dient wederom te worden gesteld dat het om persoonlijke verklaringen gaat waarvan de objectiviteit niet kan worden gegarandeerd.

U legde verder een medisch attest voor van het ziekenhuis in Zugdidi waar u zou zijn opgenomen nadat u door uw schoonfamilie was aangevallen.

Het attest vermeldt dat naar uw verklaringen de opgelopen verwonding zou ontstaan zijn ten gevolge van een familieconflict.

Dit is echter geen objectieve bevestiging van de oorzaak van uw verwonding.

Daarbij wordt vastgesteld dat het attest enkel spreekt van kneuzingen en verwondingen op het lichaam. Concreet wordt enkel het letsel aan uw knie vernoemd.

U zelf verklaarde meermaals dat u ook een hersenschudding had opgelopen (CGVS II p.12).

Deze bewering vindt echter geen weerslag in het document.

Wat uw documenten betreft werd verder vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen gaf over de reispassen waarmee u zou zijn gereisd maar die door u niet werden voorgelegd.

U beweerde dat de smokkelaars hen bij aankomst in België niet hadden teruggegeven.

Nu, tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u dat de smokkelaars reeds van in het begin hadden aangegeven dat u uw paspoort moest afgeven. U werd hierop gevraagd of men u reeds voor uw vertrek naar België had gezegd dat u uw paspoort niet meer zou terugkrijgen. U bevestigde dit.

U werd aldus gevraagd of u voor de afgifte dan kopieën van uw paspoort had genomen. U ontkende dit. U beweerde dat u daar niet aan gedacht had (CGVS I p.5).

Tijdens uw tweede gehoor beweerde u in weerwil hiervan dat men u voor uw vertrek niet concreet had gezegd dat uw paspoort niet meer teruggegeven zou worden. De smokkelaars zouden u wel hebben gezegd dat het paspoort onderweg misschien verloren kon raken (CGVS II p.4).

Beide verklaringen komen niet overeen.

U werd hiermee geconfronteerd.

U ontkende hierop de eerste verklaring en herhaalde de tweede (CGVS II p.13).

Hiermee is de tegenstrijdigheid niet van de baan.

U gaf daarnaast wisselende verklaringen over de aanwezigheid van een visum in uw paspoort.

Zo beweerde u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen visum in uw paspoort stond (DVZ punt 35).

Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u dat het wel een visum bevatte. U verklaarde daarbij dat dit de reden was waarom uw paspoort niet meer aan u werd teruggegeven (CGVS I p.5).

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer niet te weten of in het paspoort een visum was opgenomen (CGVS II p.4).

U werd op deze wisselende verklaringen gewezen.

U ontkende dat u deze eerdere verklaringen heeft afgelegd. Dit blijkt echter niet uit het administratief dossier.

Deze vaststellingen doen dan ook mede afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

De verklaring van uw bureu, van uw kennis D. en van uw huisbaas, alsook het medisch attest van het ziekenhuis van Zugdidi werden hierboven al besproken.

De overige documenten (uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, uw rijbewijs, het registratiebewijs van uw wagen, het attest tot verkoop van uw wagen, uw huwelijksakte, het bewijs van de eigendom van land, uw werkovereenkomst, de geboorteakte van uw dochter) leveren geen informatie over de problemen die u zou hebben gekend in Georgië.

Na afloop van uw tweede gehoor maakte uw advocaat daarnaast een missierapport van de OFPRA (missie in Georgië van 09-20/09/2012) over.

Hij verwees hierbij naar de passages over gemengde koppels, opgenomen in het rapport. Hierin staat vermeld dat volgens sommigen gemengde huwelijken minder voorkomen dan tijdens het Sovjettijdperk en dat zij als kwalijk worden ervaren. De problemen beperken zich daarbij tot familiale ruzies. Ernstige daden van geweld werden nog niet gerapporteerd, daarbij opmerkend dat veel gemengde koppels er eerder de voorkeur aan geven om te vertrekken in plaats van voortdurend met hun familie in conflict te liggen.

Dat dergelijke problemen kunnen voorkomen betekent echter niet dat dit de facto voor u het geval is.

Er dient hierbij herhaald te worden dat uw problemen met uw familie en schoonfamilie integendeel ongelooftwaardig werden bevonden op basis van de bovengenoemde vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, N.T., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Sukhumi. U bent gehuwd en heeft twee kinderen.

U verklaart dat u Georgië verlaten heeft vanwege problemen met uw familie en schoonfamilie. Zij zijn met name gekant tegen uw relatie met uw man M.M. (O.V.7.628.956). Uw man is van Georgische origine. Hij is bovendien christen.

U daarentegen bent van Abchazische origine en moslima.

U leerde uw man in 2008 kennen. De familie was reeds in 2008 op de hoogte van jullie relatie en keurde deze af.

In maart 2010 nam uw man u mee naar uw ouderlijk huis, waar hij zelf nog woonde. Hij dacht dat zijn ouders zich uiteindelijk met de situatie zouden verzoenen en dat jullie bij hen konden wonen. Jullie verbleven uiteindelijk tot mei 2010 bij uw schoonouders.

Gedurende dit verblijf oefende uw schoonfamilie druk uit op u om u tot het christendom te bekeren. U wenste dit niet te doen en werd vervolgens door uw familie beledigd en geslagen. De bureu en andere dorpelingen verbraken daarnaast het contact met uw schoonfamilie uit onvrede met de relatie tussen uw man en u.

Vanwege deze situatie besloten jullie bij uw familie in Sukhumi in te trekken. Jullie verbleven er van mei 2010 tot juli 2010.

Daar voltrok zich echter een soortgelijk verhaal.

Uw familie begon na verloop van tijd uw man onder druk te zetten om zich te bekeren tot de islam, hetgeen hij weigerde. Uiteindelijk werd uw man door leden van uw familie aangevallen en zwaar geslagen. Hij werd hierna, met de hulp van een vriendin van u, overgebracht naar een ziekenhuis in Zugdidi. Daar werd hij behandeld voor de opgelopen verwondingen.

Na zijn ontslag uit het ziekenhuis besloten uw man en u naar Tbilisi te verhuizen.

Daar konden jullie in eerste instantie verblijven bij een vriend van uw man. Na enige tijd verhuisden jullie naar een huurappartement in Tbilisi.

Na jullie verhuis kwam uw schoonbroer, vergezeld door andere personen, naar het huis van de vriend van uw man. Nadat zij jullie hier niet aantroffen, kwam uw schoonbroer enige tijd later samen met een onbekende naar jullie huurappartement. Uw man was op dat ogenblik niet thuis. Hij beledigde u en wou u aanvallen maar werd hierbij tegengehouden door zijn metgezel.

Omwille van deze problemen besloten jullie Georgië te verlaten. Op 04/12/2012 namen jullie vanuit Tbilisi een vlucht naar Kiev. Daar verbleven jullie tot 14/12/2012. Jullie werden verder door smokkelaars naar België gebracht. Jullie paspoorten werden hierbij in beslag genomen.

Op 15/12/2012 kwamen jullie aan in België.

Op 17/12/2012 vroegen jullie asiel aan.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot M.M. (O.V.7.628.956).

In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden.

De beslissing van uw echtgenoot werd als volgt gemotiveerd:

"Er dient te worden opgemerkt dat er meerdere vaststellingen werden gemaakt die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.

De belangrijkste hiervan zijn de verscheidene tegenstrijdigheden die werden vastgesteld in verband met de problemen die u en uw vrouw hebben gekend tijdens jullie verblijf in Tbilisi. Zijnde gedurende de laatste twee jaar voor jullie vertrek naar België.

U verklaarde dat u in deze periode werd opgezocht door uw familie en schoonfamilie met de bedoeling uw relatie met uw vrouw stop te zetten.

Welnu, er werd vastgesteld dat uw verklaringen over deze feiten op meerdere punten tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw echtgenote.

Zo beweerde u dat uw twee broers in de zomer van 2012 langs de woning van uw vriend waren gekomen waar jullie destijds verbleven. U verklaarde dat uw vrouw en uw vriend op dat ogenblik aanwezig waren. U was toen niet thuis. U beweerde dat zij uw vrouw hadden beledigd en dat zij haar hadden verteld dat jullie moesten scheiden. Uiteindelijk zou uw vriend erin geslaagd zijn uw broers te kalmeren waarop zij vertrokken.

Tot zover uw verklaring (CGVS II p.7).

Nadien werd echter vastgesteld dat uw echtgenote een andere uiteenzetting gaf van deze feiten.

Zo beweerde zij dat één broer van u, vergezeld door andere personen, naar de woning van uw vriend was gekomen. Uw echtgenote verklaarde dat jullie toen reeds waren verhuisd naar het huurappartement.

Zij verklaarde aldus dat jullie er niet waren op het moment van het bezoek (CGVS N.T. p.6).

Deze verklaring botst met uw voorafgaande verklaring.

Uw vrouw werd er aldus op gewezen dat volgens uw verklaring jullie op dat ogenblik nog niet verhuisd waren en zij tijdens het bezoek aanwezig was.

Zij ontkende dit. Zij herhaalde eerst dat jullie niet aanwezig waren.

Daaropvolgend suggereerde zij, dat zij misschien toch aanwezig was maar dat zij de bezoekers niet gezien had, omdat zij misschien het huis niet waren binnengekomen.

Deze suggestie is strijdig met haar eerdere bewering dat jullie op dat ogenblik reeds verhuisd waren.

Daarenboven verklaarde u dat uw vrouw door uw broers werd beledigd terwijl zij nog steeds aangaf de bezoekers niet te hebben gezien.

Verder wordt vastgesteld dat jullie wisselende verklaringen gaven over wie dit bezoek had afgelegd.

U zelf beweerde dat het uw twee broers waren geweest die op bezoek waren gekomen.

Uw vrouw sprak echter slechts van één broer, die zou vergezeld zijn van onbekende personen. Van deze laatsten wist zij daarbij niet of hier familieleden van u tussen waren. Zij verklaarde dit niet aan u gevraagd te hebben.

Al deze vaststellingen samen doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van dit feit.

Ook wat het tweede bezoek betreft van uw familieleden, ditmaal aan jullie huurappartement, lopen jullie verklaringen uiteen over wie dit bezoek juist bracht.

Zo vermeldde u, op de vraag wie er toen kwam, enkel uw oudste broer. In uw verklaringen van hetgeen er tijdens dit bezoek gebeurde vermeldde u ook alleen uw broer (CGVS II p.8).

Uw vrouw verklaarde dan weer dat uw oudste broer was langsgesproken samen met iemand anders. Zij verklaarde niet te weten wie deze persoon was.

Over de feiten beweerde zij dat uw broer haar had beledigd en dat zij niet weet wat er met haar gebeurd was als de andere persoon niet aanwezig was geweest en uw broer had gestopt (CGVS N.T. p.5-6). Uw vrouw werd er aldus op gewezen dat u slechts over één bezoeker had gesproken met name uw broer. Zij herhaalde hierop haar verklaring dat het om twee bezoekers ging, en beweerde dat u het zich misschien niet meer herinnert.

Gezien het belang van de aanwezigheid van deze persoon, die uw vrouw tegen uw broer beschermde, is het echter onaannemelijk dat u dit zou vergeten zijn of niet zou hebben vermeld bij de uiteenzetting van de feiten.

Naast deze uiteenlopende verklaring werd vastgesteld dat uw echtgenote niet in staat bleek te zijn de naam van uw oudste broer te geven. Zij noemde de namen M. en Ma..

Zij verklaarde dat uw broers zo heten maar wist wie bij welke naam hoort (CGVS N.T. p.5-6).

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder beweerde u dat ook de familie van uw vrouw naar Tbilisi was gekomen op zoek naar u. U beweerde dat haar broer, vergezeld door een onbekende, naar de woning van uw vriend was gekomen.

U verklaarde dat jullie op dat ogenblik reeds verhuisd waren (CGVS II p.9-10).

Uw vrouw van haar kant bleek van deze feiten echter geen weet te hebben.

Zij verklaarde dat jullie geen problemen hebben gekend met haar familie tijdens jullie verblijf in Tbilisi.

Zij gaf enkel aan van haar vriendin gehoord te hebben dat haar familie van plan was om zich in Georgië te vestigen. Zij ontkende dat haar familie langs haar woning was gekomen.

Zij werd aldus op uw verklaringen gewezen.

Zij ontkende deze opnieuw en verklaarde dat enkel uw familie was langsgekomen (CGVS N.T. p.6).

Hierbij wordt opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vrouw van dit feit op de hoogte was.

Zo beweerde u op de vraag naar de identiteit van de metgezel van uw broer, dat u ervan uitgaat dat uw vrouw niet weet wie deze tweede persoon was.

U gaf hierbij niet aan dat uw vrouw helemaal niet van de feiten op de hoogte is.

Op de vraag of uw vriend deze persoon aan uw vrouw beschreven had antwoordde u eerst ontkennend.

Daarna beweerde u echter dat uw vriend aan uw vrouw had gezegd dat twee personen waren langs geweest: zijnde haar broer en één persoon die langer was. U verklaarde hierbij dat u weliswaar niet over de details had gesproken met uw vrouw aangezien zij zwanger was (CGVS II p.9).

De vastgestelde tegenstrijdigheden wijzen op de bedrieglijkheid van uw relaas.

Er dient hier aan toegevoegd te worden dat uw echtgenote bij het invullen van de voorafgaandelijke vragenlijst jullie verblijf bij uw ouders en schoonouders en de problemen die dit veroorzaakte in 2008, in plaats van 2010, dateerde.

Zowel u als uw echtgenote wezen bij aanvang van jullie gehoor op het Commissariaat-generaal op deze fout.

Uw vrouw verklaarde dat zij op dat ogenblik zwanger was, zich niet goed voelde, last had van de zenuwen en vandaar een vergissing maakte (CGVS N.T. p.2).

Deze bewering volstaat echter niet.

Zo wordt vastgesteld het niet louter om een vergissing in jaartal gaat.

Uw vrouw vermeldde immers ook dat na deze problemen in 2008 jullie naar Tbilisi waren verhuisd en jullie daar gedurende de laatste vier jaar verbleven hebben. Deze laatste situering sluit aan op haar beweringen dat de feiten zich in 2008 hebben voorgedaan.

Er kan daarbij gesteld worden dat een dergelijke situering een reflectie over de duur van jullie verblijf veronderstelt. Zij werd met deze verblijfsduur bovendien nogmaals geconfronteerd toen haar hierop volgend de vraag werd gesteld welke feiten zich gedurende de laatste vier jaar hebben voorgedaan.

Ook deze laatste vaststelling doet afbreuk aan uw relaas.

Ter staving van uw vluchtmotief legde u een brief van de burens voor waarin zij attesteren dat u niet langer in Tsalengikha woont vanwege het conflict met uw familie.

Nu, wat dit document betreft moet vooraleerst gesteld worden dat zij persoonlijke verklaringen bevat waarvan de herkomst en objectiviteit niet kan worden gegarandeerd.

Wat de herkomst ervan betreft, verklaarde u dat u een vriend had gecontacteerd met het verzoek om deze getuigenissen te bekomen. Dit om uw asielsrelaas te ondersteunen. U raadde hem hiervoor aan contact op te nemen met de districtsverantwoordelijke.

U verklaarde dat de districtsverantwoordelijke op zijn beurt langs uw voormalige burens was gegaan en de verklaringen had afgenomen (CGVS I p.5-7).

Deze gang van zaken dient echter geplaatst te worden tegen de achtergrond waarin u vertrokken bent. Zo verklaarde u dat uw burens afkerig waren van het feit dat u met een moslima was gehuwd. Tot hen rekent u eveneens de districtsverantwoordelijke. U verklaarde bovendien dat dorpelingen het contact met uw familie verbroken uit onvrede met uw relatie.

Gegeven deze situatie is het dan ook opmerkelijk en onwaarschijnlijk te noemen dat u zich tot diezelfde mensen zou hebben gericht voor hulp én dat zij daarna tevens voor het bewijsmateriaal zouden hebben gezorgd ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

U werd hierop gewezen, maar gaf hier geen verduidelijking in; u herhaalde slechts de feiten (CGVS I p.6-7).

Aldus is de herkomst van dit document niet aannemelijk gemaakt.

U bracht daarnaast een verklaring van uw huisbaas (van het appartement in Tbilisi) en uw kennis D. (waarbij uw dochter verblijft) aan waarin eveneens kort wordt gerefereerd naar het familieconflict dat u had.

Wat deze documenten betreft dient wederom te worden gesteld dat het om persoonlijke verklaringen gaat waarvan de objectiviteit niet kan worden gegarandeerd.

U legde verder een medisch attest voor van het ziekenhuis in Zugdidi waar u zou zijn opgenomen nadat u door uw schoonfamilie was aangevallen.

Het attest vermeldt dat naar uw verklaringen de opgelopen verwonding zou ontstaan zijn ten gevolge van een familieconflict.

Dit is echter geen objectieve bevestiging van de oorzaak van uw verwonding.

Daarbij wordt vastgesteld dat het attest enkel spreekt van kneuzingen en verwondingen op het lichaam. Concreet wordt enkel het letsel aan uw knie vernoemd.

U zelf verklaarde meermaals dat u ook een hersenschudding had opgelopen (CGVS II p.12).

Deze bewering vindt echter geen weerslag in het document.

Wat uw documenten betreft werd verder vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen gaf over de reispassen waarmee u zou zijn gereisd maar die door u niet werden voorgelegd.

U beweerde dat de smokkelaars hen bij aankomst in België niet hadden teruggegeven.

Nu, tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u dat de smokkelaars reeds van in het begin hadden aangegeven dat u uw paspoort moest afgeven. U werd hierop gevraagd of men u reeds voor uw vertrek naar België had gezegd dat u uw paspoort niet meer zou terugkrijgen. U bevestigde dit.

U werd aldus gevraagd of u voor de afgifte dan kopieën van uw paspoort had genomen. U ontkende dit.

U beweerde dat u daar niet aan gedacht had (CGVS I p.5).

Tijdens uw tweede gehoor beweerde u in weerwil hiervan dat men u voor uw vertrek niet concreet had gezegd dat uw paspoort niet meer teruggegeven zou worden. De smokkelaars zouden u wel hebben gezegd dat het paspoort onderweg misschien verloren kon raken (CGVS II p.4).

Beide verklaringen komen niet overeen.

U werd hiermee geconfronteerd.

U ontkende hierop de eerste verklaring en herhaalde de tweede (CGVS II p.13).

Hiermee is de tegenstrijdigheid niet van de baan.

U gaf daarnaast wisselende verklaringen over de aanwezigheid van een visum in uw paspoort.

Zo beweerde u eerder voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen visum in uw paspoort stond (DVZ punt 35).

Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u dat het wel een visum bevatte. U verklaarde daarbij dat dit de reden was waarom uw paspoort niet meer aan u werd teruggegeven (CGVS I p.5).

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer niet te weten of in het paspoort een visum was opgenomen (CGVS II p.4).

U werd op deze wisselende verklaringen gewezen.

U ontkende dat u deze eerdere verklaringen heeft afgelegd. Dit blijkt echter niet uit het administratief dossier.

Deze vaststellingen doen dan ook mede afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen.

De verklaring van uw bureu, van uw kennis D. en van uw huisbaas, alsook het medisch attest van het ziekenhuis van Zugdidi werden hierboven al besproken.

De overige documenten (uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, uw rijbewijs, het registratiebewijs van uw wagen, het attest tot verkoop van uw wagen, uw huwelijksakte, het bewijs van de eigendom van land, uw werkovereenkomst, de geboorteakte van uw dochter) leveren geen informatie over de problemen die u zou hebben gekend in Georgië.

Na afloop van uw tweede gehoor maakte uw advocaat daarnaast een missierapport van de OFPRA (missie in Georgië van 09-20/09/2012) over.

Hij verwees hierbij naar de passages over gemengde koppels, opgenomen in het rapport. Hierin staat vermeld dat volgens sommigen gemengde huwelijken minder voorkomen dan tijdens het Sovjettijdperk en dat zij als kwalijk worden ervaren. De problemen beperken zich daarbij tot familiale ruzies. Ernstige daden van geweld werden nog niet gerapporteerd, daarbij opmerkend dat veel gemengde koppels er eerder de voorkeur aan geven om te vertrekken in plaats van voortdurend met hun familie in conflict te liggen.

Dat dergelijke problemen kunnen voorkomen betekent echter niet dat dit de facto voor u het geval is.

Er dient hierbij herhaald te worden dat uw problemen met uw familie en schoonfamilie integendeel ongeloofwaardig werden bevonden op basis van de bovengenoemde vaststellingen."

Aldus kan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming weerhouden worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 20 december 2013 een schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en een schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Hij haalt artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan, meer bepaald § 2 van voormeld wetsartikel.

Hij wijst erop dat de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal de verplichting opleggen zijn beslissingen passend te motiveren, rekening houdend met het relaas van verzoeker, de subjectieve toestand waarin deze zich bevindt, de omstandigheden in het land van herkomst en alle stukken die zich in het dossier bevinden.

Verzoekers voeren aan dat op basis van de algemene informatie die door hen werd voorgelegd (verslag van OFPRA; zie p. 5), de commissaris-generaal toegeeft dat *"gemengde huwelijken minder voorkomen dan tijdens het Sovjettijdperk en dat ze als kwalijk worden ervaren"*. Ze stellen dat het feit dat ze met elkaar getrouwd zijn en het feit dat hun huwelijk een gemengd huwelijk betreft, niet betwist wordt door de commissaris-generaal.

Wat betreft de betwisting van de geloofwaardigheid van hun relaas omwille van tegenstrijdigheden in hun verklaringen, willen verzoekers een en ander benadrukken.

Ze vragen er vooreerst rekening mee te houden dat hun verklaringen die op het Commissariaat-generaal die in het Russisch/Georgisch werden afgelegd, door een tolk vertaald werden naar het Engels en door de ambtenaar aldaar, die het verhoor afnam, werden omgezet naar het Nederlands, wat duidelijk van aard is om hun verklaringen te vervormen.

Ze geven verschillende voorbeelden van dit proces, zoals het bezoek van verzoekers broers in juni of juli 2013. Verzoekster verklaart dat zij daar niet op de hoogte van was; zij stelt dat zij thuis was maar dat V. de broer van verzoeker tegengehouden heeft zodat zij hem noch gezien, noch gehoord heeft. Er werden toen ook beledigingen geuit, maar verzoeker heeft haar hiervan toen niet ingelicht omdat zij zwanger was en zeer gestresseerd.

Ze verklaren dat ze daarover niet hebben gepraat en toen verzoekster bij het Commissariaat-generaal daarover werd ondervraagd, verwees zij naar de gebeurtenissen van augustus/september 2012, met name dat, nadat ze verhuisd waren, één van de broers van verzoeker naar V. is gekomen om informatie te verkrijgen. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal niet beseft heeft dat ze over twee verschillende gebeurtenissen praatten die allebei in de zomer van 2012 plaatsvonden.

Volgens verzoekers is het ook niet tegenstrijdig dat haar broers in juni of juli 2013 beledigingen hebben geuit ten overstaan van haar: ze leggen uit dat zij haar broers toen niet heeft gezien of gehoord omdat ze tegengehouden werden door V. en het huis niet binnengekomen zijn.

Verzoekers stellen dat verzoekster uitlegde dat verzoekers broer bij zijn tweede verzoek vergezeld was van een persoon. Toen aan verzoeker, die over de gebeurtenissen werd ondervraagd, de vraag werd gesteld "wie kwam er toen?" begreep hij de vraag als "welke broer kwam er toen?". Ze stellen dat verzoeker zich niet kan herinneren of zijn antwoord toen het gevolg was van zijn eigen verwarring of aan de vertaling lag; hij kan enkel bevestigen dat zijn broer vergezeld was van iemand.

Verzoekers geven aan dat V. verzoekster over het bezoek van haar broer en de andere persoon weinig of niets verteld heeft; verzoeker denkt dat V. aan verzoekster had gezegd dat haar broer met iemand was langsgekomen, maar het niet zeker was. Verzoekers stellen dat ze niet of niet veel met elkaar praatten. Gedurende het verhoor van verzoekster antwoordde zij dat ze geen contact had met haar familie toen ze in Tbilisi verbleven, maar vermeldde zij wel dat haar familie misschien van plan was om te verhuizen. Verzoekers wijzen erop dat haar echter niet werd gevraagd of haar broer bij V. was gekomen, doch dat zij wel aangaf dat "*Abchazier kwamen*". Volgens verzoekers kan er geen tegenstrijdigheid worden vastgesteld.

De misslag van verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken omtrent het jaar van verhuizing naar Tbilisi is volgens verzoekers slechts een eenvoudige vergissing.

Ze besluiten dat de zogezegde tegenstrijdigheden betrekking hebben op feiten die ze niet rechtstreeks hebben meegemaakt en dat hun verklaringen overeenstemmend zijn op de belangrijkste punten.

Ze voegen eraan toe dat hun asielaanvraag gestaafd wordt door originele documenten waarvan de authenticiteit niet wordt betwist en die betrekking hebben op belangrijke documenten van hun relaas.

Ze voeren verder aan dat de commissaris-generaal de medische stukken niet passend heeft onderzocht en het medisch document wel degelijk een begin van bewijs vormt dat in rekening moet worden genomen. Ze wijzen erop dat het feit dat verzoekster zeer nerveus is en aan "*difficultés d'interprétation*" lijdt, gestaafd wordt door een medisch stuk; ook het feit dat de letsels op de knie van verzoeker veroorzaakt werden door slagen, wordt gestaafd door een medisch stuk.

In het verzoekschrift wordt ook aangevoerd "*dat het niet onwaarschijnlijk is*" (*sic*) dat de districtsverantwoordelijke bij sommige voormalige bureaus van verzoekers is gegaan om verklaringen af te nemen. Verzoekers stellen dat ze het district al een tijdje hebben verlaten en dat het hoogst waarschijnlijk is dat, tussen de talrijke mensen die de familie van verzoeker kennen, sommigen over hun situatie een verklaring hebben afgelegd. Gezien ze niet op de hoogte waren dat de informatie diende om een asielaanvraag te staven, hebben ze dus in ieder geval waarschijnlijk niet bewust verzoekers geholpen.

Verzoekers merken op dat de inhoud van de documenten congruent zijn met hun asielrelaas en zijn van oordeel dat de commissaris-generaal geen poging gedaan heeft om de authenticiteit van de stukken na te gaan zodat diens houding strijdig is met de bewijslast en met de medewerkingsplicht die rust op de asielinstanties; ze verwijzen dienaangaande naar artikel 4, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, naar rechtspraak van de Raad en naar rechtspraak van het EHRM.

Verzoekers voeren nog aan dat de reeds ondergane vervolgingen en de bedreigingen toepassing vereisen van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet. Ze stellen dat ze de voorwaarden vervullen van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet en vragen dat hen het voordeel van de twijfel wordt gegund.

Verzoekers vragen aan de Raad de bestreden beslissingen te hervormen en van hen de status van vluchteling te erkennen in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift (zie "Bijlagen", p. 9) een "*medisch document betreffende verzoekster*" en een "*medisch document betreffende verzoeker*".

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, N.T., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, M.M., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vast dat verzoekers incoherente en tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Zo verklaarde verzoeker dat zijn twee broers in de zomer van 2012 langs de woning van zijn vriend V. waren gekomen, waar verzoekers destijds verbleven.

Hij verklaarde bij zijn verhoor op 7 november 2013 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 7) dat verzoekster en V. op dat ogenblik aanwezig waren, dat hijzelf niet thuis was, dat zijn broer verzoekster hadden beledigd, dat ze haar hadden verteld dat zij moest scheiden van haar man en dat V. er uiteindelijk in geslaagd was de broers te kalmeren waarop ze vertrokken.

Verzoekster verklaarde (zie het verhoorverslag van 7 november 2013, p. 6) daarentegen dat één broer van verzoeker, vergezeld door andere personen, naar de woning van V. was gekomen, dat ze toen reeds waren verhuisd naar het huurappartement en er dan ook niet waren op het moment van het bezoek.

Geconfronteerd met de afwijkende verklaringen van verzoeker, stelde verzoekster uiteindelijk dat zij misschien toch aanwezig was maar dat zij de bezoekers niet gezien had, omdat deze misschien het huis niet waren binnengekomen, wat volgens de Raad echter nog steeds strijdig is met verzoekers versie van de feiten.

De uitleg daaromtrent in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal niet beseft dat verzoekers over twee verschillende gebeurtenissen praatten die allebei in de zomer van 2012 plaatsvonden en dat verzoekster verwees naar de gebeurtenissen van augustus/september 2012, met name dat, nadat ze verhuisd waren, één van de broers van verzoeker naar V. is gekomen om informatie te verkrijgen, vindt geen weerslag in het administratief dossier.

Uit het verhoorverslag van verzoekster blijkt immers duidelijk dat zij sprak over twee incidenten, zijnde een bezoek door verzoekers broer en andere personen aan het appartement van V. toen ze al vertrokken waren en een bezoek aan hun huurappartement in de periode dat zij zwanger was, zijnde twee à drie maanden vóór hun vertrek.

In het verzoekschrift voeren verzoekers nog aan dat verzoekster niet op de hoogte was van het bezoek van verzoekers broers in juni of juli 2013, dat zij wel thuis was, maar dat V. de broer van verzoeker tegengehouden heeft zodat zij hem noch gezien, noch gehoord heeft, en dat men haar hiervan toen niet ingelicht heeft omdat zij zwanger en zeer gestresseerd was. Volgens verzoekers is het ook niet tegenstrijdig dat haar broers in juni of juli 2013 beledigingen hebben geuit ten overstaan van haar; ze leggen uit dat zij haar broers toen niet heeft gezien of gehoord omdat ze tegengehouden werden door V. en het huis niet binnengeraakt zijn.

De Raad is van oordeel dat verzoekers zich met deze "uitleg" beperken tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om hun tegenstrijdige verklaringen alsnog te verzoenen.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Ook wat het tweede bezoek van verzoekers familieleden betreft, ditmaal aan hun huurappartement, legden verzoekers incoherente verklaringen af.

Verzoeker vermeldde, op de vraag wie er toen kwam, enkel zijn oudste broer en maakte tijdens zijn verklaringen over dit bezoek geen melding van enige andere persoon (zie zijn verhoorverslag, p. 8), terwijl verzoekster verklaarde dat haar man zijn oudste broer was langsgekomen samen met iemand anders (zie haar verhoorverslag, p. 5, 6).

Bovendien was verzoekster niet in staat de naam van verzoekers oudste broer op te geven (zie haar verhoorverslag, p. 5, 6).

De bewering in het verzoekschrift dat verzoeker de vraag "wie kwam er toen?" begreep als "welke broer kwam er toen?" en zijn opmerking dat zijn broer wél degelijk vergezeld was van iemand, kunnen zijn eerdere afwijkende verklaring niet weerleggen.

Ook deze uitleg is duidelijk na reflectie tot stand gekomen na kennisname van de bestreden beslissingen en wordt derhalve niet aangenomen.

Dat verzoekers tevens tegenstrijdige verklaringen aflegden omtrent het tweede bezoek van verzoekers broer doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Bovendien wordt vastgesteld dat verzoekers incoherente verklaringen aflegden over een bezoek van verzoeksters familie in Tbilisi.

Verzoeker beweerde dat verzoeksters broer, vergezeld van een onbekende, naar de woning van de vriend was gekomen, dat verzoekers op dat ogenblik reeds verhuisd waren en dat verzoekster van dit feit op de hoogte was (zie het verhoorverslag, p. 9, -10), terwijl verzoekster van deze feiten echter geen weet bleek te hebben. Zij verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 6) dat ze geen problemen hebben gekend met haar familie tijdens hun verblijf in Tbilisi en ontkende meermaals dat haar familieleden langs haar woning waren gekomen.

In hun verzoekschrift geven verzoekers aan dat V. verzoekster over het bezoek van haar broer en de andere persoon weinig of niets verteld heeft; verzoeker denkt dat V. aan verzoekster had gezegd dat haar broer met iemand was langsgekomen, maar het niet zeker was.

Verzoekers voeren aan dat ze niet of niet veel, met elkaar praatten.

Ze wijzen erop dat haar bij het verhoor echter niet werd gevraagd of haar broer bij V. was gekomen, doch dat zij wel verklaarde dat "*Abchazier kwamen*".

Volgens verzoekers kan er geen tegenstrijdigheid worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat uit het verhoorverslag van verzoekster blijkt dat zij weliswaar vermeldde dat haar familie, met name Abchaziers, van plan waren naar Georgië te verhuizen, doch dat zij geen enkele melding maakte van een bezoek aan het huis van haar vriend; integendeel, zij (zie het verhoorverslag, p. 6) ontkende meermaals dat ze problemen hadden met haar familie tijdens hun verblijf in Tbilisi. Geconfronteerd met verzoekers verklaringen dat ze in Tbilisi werden opgezocht door haar familieleden, antwoordde verzoekster: "*Neen, het waren zijn familieleden die kwamen*" (zie het verhoorverslag, p. 6).

De Raad is de mening toegedaan dat van echtgenoten die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, nochtans in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden werden vastgesteld. Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten, is dan ook een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Ten slotte merkt de Raad nog tegenstrijdigheden op in de verklaringen omtrent het reispaspoort waarmee verzoeker zou zijn gereisd.

Tijdens zijn verhoor op 16 mei 2013 op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker (zie het verhoorverslag, p. 5) dat de smokkelaars reeds van in het begin hadden gezegd dat hij zijn paspoort moest afgeven en dat hem reeds voor zijn vertrek naar België meegedeeld was dat hij zijn paspoort niet meer zou terugkrijgen.

Tijdens zijn verhoor op 7 november 2013 stelde verzoeker (zie het verhoorverslag, p. 4) daarentegen dat men vóór zijn vertrek niet concreet had gezegd dat zijn paspoort niet meer zou teruggeven maar dat de smokkelaars slechts zeiden dat het paspoort onderweg misschien verloren kon raken.

Ook over de aanwezigheid van een visum in het paspoort waren verzoekers verklaringen inconsistent. Zo beweerde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen visum in zijn paspoort stond (zie "verklaring", punt 3.5), terwijl hij tijdens verhoor op 16 mei 2013 op het Commissariaat-generaal verklaarde (zie het verhoorverslag, p. 5) dat het wél een visum bevatte en dat dit de reden was waarom zijn paspoort niet meer aan hem werd teruggegeven terwijl hij tijdens zijn verhoor op 7 november 2013 (zie het verhoorverslag, p. 4) dan weer stelde niet te weten of er al dan niet een visum was. Ook deze vaststellingen gaan in tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanhalen dat hun verklaringen die op het Commissariaat-generaal die in het Russisch/Georgisch werden afgelegd, door een tolk vertaald werden naar het Engels en door de ambtenaar aldaar, die het verhoor afnam, werden omgezet naar het Nederlands, wat volgens hen van aard is om hun verklaringen te vervormen, wijst de Raad eer op dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet, niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt dit rechtstreeks moet doen naar de taal van de procedure, noch dat de taal van het onderzoek uitsluitend het Nederlands moet zijn (RvS, nr. 114.257 van 6 januari 2003 en RvS, nr. 128.986 van 9 maart 2004).

Verder stelt de Raad dat tot bewijs van het tegendeel, het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag opgenomen werd, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissingen, overeenstemt met wat verzoekers werkelijk hebben verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Bovendien werd tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal aan verzoekers uitdrukkelijk gevraagd of ze de tolk begrepen en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden (zie het verhoorverslag van verzoeker van 16 mei 2013, p. 2; zie het verhoorverslag van verzoeker van 7 november 2013, p. 2; zie het verhoorverslag van verzoekster, p. 2); verzoekers kregen bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar ze hebben naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de communicatie met de tolk (zie het verhoorverslag van verzoeker van 16 mei 2013, p. 16; zie het verhoorverslag van verzoeker van 7 november 2013, p. 13; zie het verhoorverslag van verzoekster, p. 7, 8).

Het volstaat dan ook niet om, na ontvangst van een weigeringsbeslissing, te stellen dat hun verklaringen "vervormd" kunnen zijn.

Het verslag van het verhoor geeft precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er zijn geen aanwijzingen dat er zich bepaalde tolk- of vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan.

Verzoekers maken aldus geenszins dat wat in de verhoorverslagen werd opgenomen, niet overeenstemt met wat ze verklaard hebben.

In hun verzoekschrift voeren verzoekers nog aan dat de commissaris-generaal, op basis van de algemene informatie in het verslag van OFPRA, toegeeft dat *"gemengde huwelijken minder voorkomen dan tijdens het Sovjettijdperk en dat ze als kwalijk worden ervaren"*. Ze laten gelden dat het feit dat ze met elkaar getrouwd zijn en het feit dat hun huwelijk een "gemengd" huwelijk betreft, niet betwist wordt door de commissaris-generaal.

De Raad antwoordt dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier gelet op bovenstaande ongeloofwaardigheden, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gezien het asielrelaas van verzoeker gelet op bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden, als ongeloofwaardig wordt beschouwd, is het louter behoren tot een bepaalde sociale groep op zich geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling.

De Raad is van oordeel dat het *"medisch document betreffende verzoeker"* van 17 december 2013 en het *"medisch document betreffende verzoekster"* van 17 december 2013, gevoegd bij het verzoekschrift kennelijk opgesteld zijn op aangeven van verzoekers zelf, mogelijks slechts gebaseerd zijn op een éénmalig consult en geenszins medisch onderbouwd zijn.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat het medisch attest inzake verzoeker aantoont dat de letsels op zijn knie veroorzaakt werden door slagen, antwoordt de Raad dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en dat hij -rekening houdend met zijn bevindingen- vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar dat de arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen.

De Raad stelt vast dat uit het medisch attest aangaande verzoekster dat stelt dat zij “*présente un état dépressif, avec important nervosisme, difficultés d’interprétation, de langage en d’éducation de ses enfants*”, niet kan worden afgeleid dat zij niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat haar toestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag.

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de geestelijke toestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven. Hetzelfde kan worden gesteld van het op het Commissariaat-generaal neergelegde medisch attest van het ziekenhuis van Zugdidi.

De verklaringen van verzoekers burens, van verzoekers kennis D. en van de huisbaas vertonen een duidelijk gesolliciteerd karakter; deze subjectieve documenten kunnen het asielrelaas van verzoekers dan ook niet staven.

De overige documenten (hun identiteitsbewijzen, verzoekers rijbewijs, het registratiebewijs van zijn wagen, het attest tot verkoop van zijn wagen, hun huwelijksakte, het bewijs van de eigendom van land, verzoekers werkovereenkomst, de geboorteakte van hun dochter) leveren geen informatie over de problemen die verzoekers zouden hebben gekend in hun land van herkomst.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE